

Les perles natu

“Hem convertit el Barça en un contenidor on aboquem el nostre rebentisme més discordat quan perd i el nostre sentimentalisme més carrincló quan guanya”.

Un club anomenat Barça.

Dilluns, 19. El cas és que a la literatura catalana tant li sobren novel·letes xarones per adolescents republicans com li manquen peces adultes: la falta d'ambició intel·lectual i la por de l'aventura de les idees ha acabat entregant les claus del regne als *amateurs*. Entre la literatura intel·ligible d'avantguarda i la pseudoliteratura amb pretensions comestibles, la veritat és que més m'estimo llegir la premsa del dia.

Dimarts, 20. Jo no sé si Catalunya és més que un club, sobretot si tenim en compte que alguns creuen que el Barça és més que Catalunya, per molts mapes que fem publicar al *New York Times*. *Catalunya és més que un club?* és el títol interrogatiu de les memòries d'Armand Carabén, un magnífic enfilall de perles naturals, sedimentades per l'experiència irònica d'un liberal acostumat a demanar-se qui pagarà la festa. Del Barça, Carabén ho sap tot: “Al nostre futbol no hi caben les bromes. La gent hi va a patir, i prendre-se'l com un esport és una irreverència imperdonable”.

“Hem convertit el Barça en un contenidor on aboquem el nostre rebentisme més discordat quan perd i el nostre sentimentalisme més carrincló quan guanya”. “Però ja està vist: a base de repetir-nos que el Barça és més que un club, entre tots plegats hem acabat oblidant que el futbol no és més que un joc”. Pel que fa a l'exigència intel·lectual: “Aquí, per exemple, es llegeix poquíssim i el nostre consum de paper és dels més magres d'Europa. Ara bé, fem una Festa del Llibre que fa goig de veure i és l'enveja de tot el món, fins al punt que els ja-

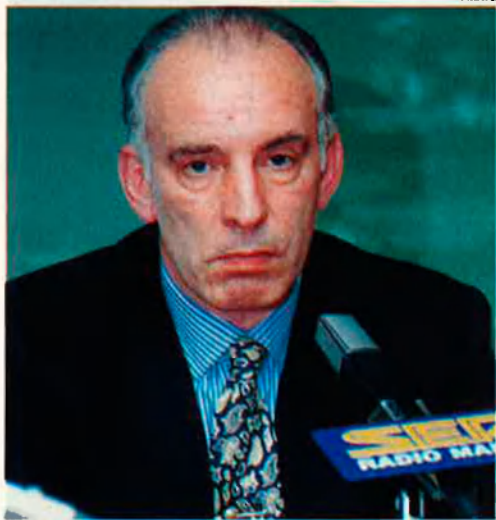

Woody Allen.

ponesos, que entre diaris, revistes i llibres deuen consumir cent vegades més de paper que nosaltres, ens l'han imitat”. “Sense anar més lluny: si el mercat català no té les dimensions del castellà o del francès, per què hem de doblar al català totes les pel·lícules estrangeres? No fóra millor per a tots plegats que ens acostuméssim d'una vegada a sentir l'anglès de Woody Allen i a llegir uns petits subtítols en català, en lloc d'escoltar per tot arreu el senyor Pera?”. “A l'intel·lectual d'aquest país el mou més la passió que no pas la investigació o l'estudi. A imitació de l'inefable *intello* parisenc, que és l'encarnació del seu ideal. No li cal mirar la realitat; en té prou amb la que ell mateix vol veure”.

Dimecres, 21. Ja hi ha dues-centes versions sobre la nova actitud dels ex-policies Amedo i Domínguez al cas GAL, amb una reaparició de tant d'impacte que ha deixat enrere els interrogatoris a Mario Conde. “Hauríem de saber quines són les noves circumstàncies que han fet trencar el pacte de silenci a Amedo i Domínguez. D'entrada, poden dormir a casa, en comptes d'anar a dormir cada dia a la presó. El jutge Garzón ho havia demanat a Vigilància Penitenciària, per raons de risc”, m'explica un polític arraconat de la política, feliç de poder tenir una opinió, encara que sigui anònima i per telèfon. “Domínguez i Amedo han declarat sobre el GAL en qualitat de *penedit*: s'ha acabat el silenci sobre el GAL. Miri, ja tenim un ex-director general de Seguretat de l'estat a la presó i l'ex-cap de la Unitat Antiterrorista. La cosa és molt grossa. Tornem a la gran pregunta: per

als d'Armand Carabén

José Amedo.

quina raó ara han volgut Amedo i Domínguez? Una versió ens ve a dir que amb la inculpció imminent haurien tornat a la presó, d'altres insinuen que hi té a veure l'actitud remota del ministre Belloch, decidit a no embolicar-s'hi. Si fos així, ja veurem si Felipe González li perdona que hagi obert una nova via d'aigua, justament quan l'embarcació fa aigua per tantes bandes, amb un índex de naufragi per dia. Ara bé, al contrari del que sembla, no crec que la situació sigui catastròfica perquè si ho fos ni CiU mantendria la posició actual ni el PP seria tan suau amb el Govern, pel que fa al GAL". També m'ha explicat una intriga sexual en un ministeri de segona, però m'estimo més no escampar-ho, sobretot ara que som a les festes de Nadal.

Dijous, 22. De cantonada en cantonada, sento la cantarella dels nens del col·legi de San Ildefonso, vell ritual nadalenc. Traspals a la Travessera de d'Alt, amb la grossa íntegra dels tres-cents milions de pessetes. Potser és postulable que –com diuen les participacions d'ERC d'Igualada– la grossa de Nadal és la loteria del "país veí", però això encara seria una mostra més de la generositat llegendària dels catalans, capaços de jugar-s'hi trenta-un mil milions de pessetes, refiant-se del sorteig d'un altre país. En simpatia amb la prodigalitat dels catalans, "el país veí" ens ha fet arribar tres-cents milions a la Travessera de Dalt. És això la "conllevancia" orteguiana?

Divendres, 23. De cop i volta, els sartrians esdevenen fervorosos partidaris d'Albert Camus. Amb tot d'estalinistes de fa dos dies

Albert Camus.

abraçant un exemplar d'*El primer home*, vet aquí un *volte face* una mica abrupte i descartat, si no fos que ja hi estem ben acostumats. A dreta i esquerra perdem el bon ús de les paraules: l'altre dia, Vidal-Quadras –sempre disposat a identificar els sardanistes de la tercera edat com *aiatol-lahs* en potència– deia que Anguita és un bon xicot i Miquel Roca un polític amb pensions totalitàries. **Valentí Puig**